

Arrest

**nr. 59 914 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 december 2010 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat N. BENZERFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 september 2006 bij het Belgische consulaat te Casablanca een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

1.2. De gemachtigde van de minister neemt op 8 november 2006 een beslissing tot weigering van het visum, type C.

1.3. Op 15 juli 2008 dient verzoekster bij het Belgische consulaat te Casablanca een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

1.4. De gemachtigde van de minister neemt op 10 oktober 2008 nogmaals een beslissing tot weigering van het visum, type C.

1.5. Op 9 november 2010 dient verzoekster bij het Belgische consulaat te Casablanca een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 24 december 2010 andermaal een beslissing tot weigering van het visum, type C.

Dit is thans de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd.*

** U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*

** Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: de garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste. Bij familieband van 1ste of 2de graad wordt de volgende berekening toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.*

** Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstructie van haar middel betoogt verzoekster:

“Attendu que la décision de la partie adverse est prise en violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation;

Que le motif relatif aux moyens de substance est peu convaincant pour justifier le refus de visa;

Qu'en effet, la requérante est propriétaire avec son époux, au Maroc, d'une société de construction;

Que sa situation financière est très confortable;

Que sa fille perçoit mensuellement la somme de 1.200 € auxquels s'ajoute les allocations familiales pour deux enfants;

Qu'elle ne comprend pas que la partie adverse estime que ses ressources sont insuffisantes pour couvrir les frais de son séjour en Belgique;

Qu'en concluant en l'espèce à l'insuffisance de moyens de subsistance, la partie adverse commet une erreur d'appréciation;

Que la requérante a fourni tous les documents exigés par l'office des étrangers;

Qu'elle souhaite venir en Belgique afin de voir sa fille et ses petits-enfants;

Qu'il s'agit d'un désir légitime;

Qu'elle na pas le désir de s'établir au Royaume

Que la décision querellée méconnaît le principe général de droit de motivation matérielle des actes administratifs en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts, pertinents et admissibles;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin *“l’erreur manifeste d’appréciation”* wordt aangevoerd, wat er eens te meer op wijst dat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen in toepassing van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van de gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode) dat bepaalt:

“Weigering van een visum

1 Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

Artikel 14 van de Visumcode luidt:

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de

lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

- a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;*
- b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;*
- c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;*
- d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;*
- e) het verblijfsadres;*
- f) de duur en het doel van het verblijf;*
- g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...)"*

Artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodice luidt:

"(...) De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischekes en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voorzover de nationale wetgeving daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in de nationale wetgeving, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden."

2.4. Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien. De vaststelling dat aan één van de opgesomde weigeringsmotieven vermeld onder artikel 32.1.a en b van de Visumcode wordt voldaan, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. In casu wordt de visumaanvraag onder meer geweigerd op basis van artikel 32.1.a.iii van de Visumcode. Verzoekster betoogt dienaangaande dat dit motief niet kan weerhouden worden doordat zij samen met haar echtgenoot eigenaar is van een bouwbedrijf en zij in een comfortabele financiële situatie verkeert. Verzoekster vervolgt dat haar dochter maandelijks 1200 euro verdient aangevuld met kindergeld en dat zij niet begrijpt waarom de inkomsten als onvoldoende worden beschouwd om haar kosten van verblijf in België te dekken. Door te beslissen dat de middelen ontoereikend zijn begaat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout. Verzoekster stelt ten slotte dat zij alle vereiste documenten heeft neergelegd.

2.5. Ter terechtzitting legt verzoekster bijkomende stukken neer. Vooreerst merkt de Raad op dat hij in het kader van zijn wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met stukken die de verwerende partij niet gekend waren voor het nemen van de bestreden beslissing. Het komt immers aan verzoekster toe om naar aanleiding van haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum alle dienstige stukken dienaangaande aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor te leggen. Verzoekster heeft het stuk 4 dat een afschrift bevat van haar bankrekening niet aan de verwerende partij overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het stuk 5 dat verzoekster neerlegt betreft een aangifte van inschrijving in het handelsregister. Dit betreft echter slechts een bewijs van het feit dat haar echtgenoot handelaar is, wat verzoekster reeds bij haar aanvraag heeft aangegeven nu zij ook hier een stuk had voorgelegd met betrekking tot de handelsactiviteiten van haar echtgenoot. Dit blijkt ook uit het Casablancaformulier waarin vermeld wordt dat een *"lettre de prise en charge par son époux – commerçant"* werd voorgelegd. Daar dit evenwel geenszins een garantstelling van de gastheer/-vrouw betreft in de zin van artikel 14 van de Visumcode en hieruit evenmin blijkt dat verzoekster voldoende middelen van bestaan heeft voor de duur van het voorgenomen verblijf kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kennelijk redelijk oordelen dat verzoekster geen bewijs heeft geleverd van voldoende middelen van bestaan en dat de tenlastelegging van haar gastheer/-vrouw niet afdoende is, zoals zal blijken uit de bespreking lager. Verzoekster slaagt er geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan bij het treffen van de bestreden beslissing. Met haar bloot betoog dat zij thans eigenaar is van een bouwbedrijf en dat haar financiële toestand heel comfortabel is slaagt verzoekster er niet in het motief in de bestreden beslissing dat zij over onvoldoende middelen van bestaan beschikt aan het wankelen te brengen.

Een vreemdeling die zelf niet beschikt over voldoende persoonlijke middelen van bestaan, kan toch in de mogelijkheid gesteld worden om het Schengengebied te betreden door een beroep te doen op een

garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen.”

Indien verzoekster aantoont dat de tenlasteneming die zij heeft voorgelegd ten onrechte geweigerd werd, kan haar niet verweten worden dat zij zelf niet beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Blijkens het administratief dossier heeft verzoekster ter staving van de solvabiliteit van de garant, in casu haar schoonzoon die beschikt over de Belgische nationaliteit, drie loonbrieven uitgaande van HDP (sociaal secretariaat) van haar schoonzoon voor de maanden september 2010, augustus 2010 en juli 2010 neergelegd. In deze maanden verdiende de garant respectievelijk 1294,64, 1230,78 en 1182, 52 euro netto en had hij twee kinderen ten laste. De Raad merkt op dat verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing dat de *“Tenlasteneming (...) ontvankelijk (is) en geweigerd: de garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste. Bij familieband van 1ste of 2de graad wordt de volgende berekening toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste”*, niet betwist. Door louter te poneren dat zij niet begrijpt waarom de inkomsten als onvoldoende worden beschouwd om haar kosten van verblijf in België te dekken en dat door te beslissen dat de middelen ontoereikend zijn de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaat, slaagt verzoekster er niet in de pertinente en afdoende motivering van de bestreden beslissing aan het wankelen te doen brengen.

2.6. Gelet op dit determinerend motief, dat op zich de bestreden beslissing schraagt, acht de Raad het niet nodig de argumentatie van de verzoekende partij betreffende het bekritisieren van de overige motieven te bespreken nu het niet voldoen aan één der criteria van artikel 32 van de Visumcode volstaat om de afgifte van het visum te weigeren.

Het middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER